

ALLAH'IN EMRİNE RAZI OLMAK*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi- ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

*مَنْ قَالَ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ ،
حُطَّتْ خَطَايَاهُ، وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ ،*

(ش.حم.خ.م.ت.ه.حب.عن أبي هريرة)

RE. 432/8 (Men kâle: Sübhâna'llâhi ve bi-hamdihî, fî yevmin miete merretin, huttat hatâyâhu, ve in kânet misle zebedi'l-bahri.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Cenâb-ı Hakk'ın selâmı, rahmeti, bereketi cümlelerin üzerine olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri şu mübarek Ramazan ayının hayrından, feyzinden, bereketinden faydalanıp iki cihanın saadetine ermeyi nasip eylesin... Dualarınızı kabul eylesin...

Peygamber SAS Hazretleri'nin mübarek hadîs-i şerîflerinden bir miktarını *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabından okuyacağız, izah etmeye çalışacağız.

Bunların okunmasına ve izahına başlamazdan önce, evvelen ve hâsseten Peygamber Efendimiz'in ruh-i pâki için, sonra onun cümle âlinin, ashabının, etbânının, ahbabının ruhlarına hediye olsun diye;

Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan sâdât ve meşâyih-i turûk-u aliyyemizin cümlesinin ruhları için; şu kitabı te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Hocamıza, kendisinden feyz aldığımız Muhammed Zahid Kotku Hocamız'a kadar güzerân eylemiş olan bütün din büyüklerimizin ve onlara tâbi hulefâsının, müridlerinin, muhiplerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Şu beldeleri Allah Allah diye diye, canını malını ortaya koyarak, cihad ederek, çarpışarak fethetmiş olan fatihlerin, sultanların, komutanların, askerlerin, şehidlerin, gazilerin ruhlarına hediye olsun diye;

Bütün hayrât ve hasenât sahiplerinin ve hâssaten içinde oturup ibadet yaptığımız, ilim müzakeresi yaptığımız İskenderpaşa Camii'nin

bânisi İskender Paşa'nın ve bu ana kadar ayakta durmasına, gelmesine yardımcı olmuş olan, tamirine gayret etmiş olan, maddî, bedenî, mâlî çalışmalar ve yardımlarla desteklemiş olanların ruhlarına;

Bu camiden gelmiş geçmiş olan imamların, hatiplerin, müezzinlerin, cemaatlerin ruhlarına ve hâsseten uzaktan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere gelmiş olan siz kardeşlerimizin âhirete göçmüş bütün sevdiklerinin, yakınlarının, akrabasının, dostlarının, arkadaşlarının ruhlarına hediye olsun diye; onlar gelmiş geçmiş, biz yaşayan müslümanların da rızâ-i Bârî'ye uygun ömür sürüp huzûr-u Rabbi'l-izzet'e zevdiği ve razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye, buyurun bir Fâtîha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyup öyle başlayalım.

.....

a. Sübhâna'llâhi ve bi-hamdihî Demenin Fazileti

Ebû Hüreyre RA'dan rivayet edilmiş hadîs-i şerîf. Metnini demin okumuştuk. Peygamberimiz bu ve bundan sonraki hadîs-i şerîflerde bizlere bazı duaları tavsiye edecek, onların faziletlerini bildirecek.

Bu hâdis-i şerîfler Ramazan bereketine bu mevzuda geldi. Onun için elinizde kaleminiz kâğıdınız varsa bunları yazmak üzere çıkarırsanız uygun olur. Veyahut yoksa hafızanızda karıştırmadan canlı tutmak için gayret ederseniz iyi olur. Nasıl Peygamber

Efendimiz SAS'ın zamanında sahâbe-i kirâm meclisine gelirlerdi de ondan duydukları sözü kapıp aynen kulaklarında muhafaza edip başkalarına naklederlerdi; bakalım ne kadarı hatırınızda sağlam kalacak?..

Okuduğumuz hadisler basılmış Râmûz metninin 432.sayfasındadır, o hatırınızda kalsa oradan da unuttuğunuz zaman bakabilirsiniz. Çünkü çok kıymetli şeyler var. “Ah kaçırmasaydım keşke!” diye insanın unuttuğu zaman hayıflanacağı güzel hadîs-i şerîflerle müjdeler var.

Birinci hadîs-i şerîfin râvisi Ebû Hüreyre RA. Buhârî, Müslim ve Tirmizî'de var.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

مَنْ قَالَ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ
، حُطَّتْ خَطَايَاهُ، وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ

(ش.حم.خ.م.ت.ه.حب.عن أبي هريرة)

RE. 432/8 (*Men kàle: Sübhàna'llâhi ve bi-hamdihî, fî yevmin miete merretin, huttat hatâyâhu, ve in kânet misle zebedi'l-bahri.*)

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.XX, s.20, no:5926; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.201, no:4857; Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.371, no:3390; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.302, no:7996; İmam Mâlik, *Muvatta'*, c.II, s.294, no:713; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.422, no:597; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.II, s.393; Taberânî, *Dua*, c.I, s.480, no:1683; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XLIII, s.73; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.460, no:1991; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXI, s.154, no:23191.

(*Men kàle sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî, fî yevmin miete merretin*) “Her kim bir günde yüz defa (*Sübhana'llàhi ve bi- hamdihî*) derse, (*huttat hatâyâhu ve in kânet misle zebedi'l-bahr*) eğer günahları denizin köpükleri sayısınca bile olsa affolunur.”

Dile kolay, hatırda tutulması kolay bir tesbihtir. Hatırınızda tutun. Kişi her gün eline tesbihi alıp yüz defa ne diyecek?

(*Sübhana'llàhi ve bi-hamdihî*) Bu kadar. Çok kısa... *Sübhana'llàhi ve bi-hamdihî*...

Kim günde yüz defa böyle derse bütün günahları üzerinden alınır, dökülür, silinir, üzerinden, omuzundan kaldırılır eğer denizin köpükleri kadar da çok olsa...

Mâlûm deniz dalgalanır, dalgalar birbirine vurdukça, dalgaların üstünde sayısız köpükler meydana gelir; saymaya imkân yok. İşte bu kesretten kinâye olarak hadîs-i şerîflerde çok geçer; denizlerin köpükleri sayısınca... Yani ne kadar çok günahı olsa da Allah-u Teâlâ Hazretleri o kulunu affediyor.

Çok günahkâr olduğumuza göre, hatamız, kusurumuz çok olduğuna göre, demek ki biz de her gün bunu kendimize inşaallah âdet edinelim. Her gün yüz defa *Sübhana'llàhi ve bi-hamdihî*; beş dakikada biter. Beş dakikada biter ama sevabını ölçmeye imkân yok, insana ne kadar kâr getirir...

“—Acaba Peygamber Efendimiz'den bu hadîs-i şerîf hakikaten rivayet olunmuş mu?”

Buhârî’de, Müslim’de, Tirmizî’de, İbn-i Mâce’de, Ahmed ibn-i Hanbel’de var. Hadis kaynaklarının en sağlamlarında var. Zaten bu kelimeyi bize tavsiye eden başka hadîs-i şerîfler de var. Bir de bazılarında ilâvesi var, ilâvesiyle bize anlatan başka hadislerden de biliyoruz ki bu sözler çok kıymetli!

Bu sözlerin kıymetini geçen hafta da dilimin döndüğünce izah etmeye çalışmıştım. Belki o hafta gelememiş kardeşlerimiz vardır, onlar yeni duyacaklar. Geçen haftadan duymuş olanların da bir kere daha hatırında kalmış olur.

“—Bu söz az değil mi, bu kadar sevabı kazanmak için? *Sübhana’llâhi ve bi-hamdihî*, kısaca; harflerini saysam şu kadar, kelimelerini saysam şu kadar. Buna niye bu kadar çok sevap verilmiş?”

Mânası derin! Demiştim ki size:

“—Biz cennetin arsasını satın alabilir miyiz?”

Alamayız. Boğaz’da bile arsa alamıyoruz. Ancak Arap milyonerleri, cebine parayı deste deste koymuş, milyonlar su gibi... Binlerden bahseder gibi milyonlardan bahsedersen; yüz milyona, iki yüz milyona, elli milyona, seksen milyona oradan öyle bir şey alınıyor.

Neden?

“—Boğaz güzel bir yer hocam; manzaralı, önünde deniz var, iki tarafı yeşillik, havası güzel. Ondandır pahalı.”

Ya cennet?

Cennet Boğaz’la kıyas olunur mu? Tariflere sığar mı?

Sığmaz. Cennette bir insanın mülkü bu dünya kadar ve bu gökler kadar çok olacak. En aşağı seviyedeki insan... Bütün cennet ehlini yukarıdan aşağıya bir, iki, üç, dört, beş, altı... sıraladık. Sondan en aşağıdakine o kadar çok yer verecek ki Allah cennette... Ne kadar verecek? Bu yeryüzü kadar ve bu gökler kadar yer verecek. En sonuncuya!

“—En sonuncu kim olacak?”

Cehennemde yaptığı kabahatlerden dolayı yanıp yanıp da ondan sonra “Kabahatlerinin cezası tamam oldu, haydi bakalım cennete...” diye hayat suyuyla yıkanıp cennete en son giren insan.

Kömür olacaklar... İnsan birbirine yapışmış kömür gibi olacak... Ama Allah-u Teâlâ Hazretleri onu nehrü'l-hayâtın suyuyla yıkadığı zaman, o cehennemden çıkmış, kömürleşmiş insan tekrar canlanacak, ondan sonra o cennete girecek. Onlara cehennemîler diyecekler. Neden?

“—Bunlar cehenneme girdi çıktı. Oradan geldiler.” diye. Hani muhacir diyoruz ya, onun gibi.

Peygamber Efendimiz onlardan bir tanesinin hâlini anlatıyor: Diyecekmiş ki:

“—Yâ Rabbi! Beni şu cehennemden kurtar, başka bir şey istemem!”

Kurtaracak. Kurtaracak ama cehennemin alevleri gözünün önünde, işkenceleri gözünün önünde, feryatlar, figanlar... Çok feci bir sahne... Hani insan kötü bir sahneye bile bakamıyor. Gözünün önünde mesela tavuk kesmeye bile insan dayanamıyor da gözünü

kapatıyor, başını çeviriyor... Veyahut ameliyat olurken... Veyahut adam aşî olacak; kocaman, kazık kadar adam; koluna iğne yapacaklar, başını bu tarafa çeviriyor.

“—E efendi, ne oluyorsun ya? Sen cihad edeceksin...”

“—Kan tutar. İşte ne yapayım, yüreğim dayanamıyor.” diyor.

E iğneye yüreği dayanamayan insan, cehennem azabına yüreği dayanır mı? Dayanamaz.

Diyecekmiş ki:

“—Yâ Rabbi! Sen benim yüzümü cehennemden şu tarafa döndür, başka gayri bir şey istemem senden!”

Cehennemden çıkıyor ama azabını görmek bile o kadar zor ki... “Yönümü döndür yâ Rabbi!” diyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri yönünü çevirecek, cehenneme sırtı döndü; karşıda cennetin kubbeleri, nimetleri, köşkleri görünmeye başladı. E orayı gördüğü zaman yüreğinin yağı eriyecek. Diyecek ki:

“—Yâ Rabbi! Sen beni şu cennete sok da başka gayri bir şey istemem!”

“—Demin söyledin; ‘Cehennemden yüzümü döndür, başka bir şey istemem!’ diyordun. Hani daha bir şey istemeyecektin?

Dayanamayacak, yâni dönecek.

Allah-u Teâlâ Hazretleri de onu artık cehennemden çıkartmış, cennetine sokacak.

Ondan sonra öyle verecek ki, işte bu yerler ve bu gökler kadar verecek de, o zât da sanacakmış ki:

“—Allah-u Teâlâ galiba bana en büyük mükâfatı verdi, benden daha fazlasını kimseye vermemiştir.”

Halbuki ondan daha yüksek ne kullar var... Allah'ın nice bahtiyar kulları var ki, Allah onlara neleri nasip etmiş; onun hayaline sığmıyor. Yani “Bana verilenden daha güzeli olur mu?” diye aklına sığmıyor da, cennette kendisine en büyük mükâfat verilmiş sanacakmış. En son giren...

Pekiye, biz bunun parasını ödeyemeyeceğiz, yandık o zaman. Ne yapalım? Oturalım, ağlayalım.

Ağla tabii... Cehennemden kurtulmak için ne kadar ağlarsan ağla... Çünkü cehennemin ateşini en iyi söndüren şey gözyaşı. Başka hiçbir şey söndürmez. Ne üstüne oksijen köpüğü sıksan söner, ne hidrojen köpüğü, ateş söndürücü şeyler... Hiçbir şey söndürmez. Ne yangın hortumuyla deryaları döksen sönmez. Ama âşık-ı sâdık kulun gözyaşına dayanamıyor. Cehennem o zaman sönüyor.

Ağla, yalvar:

“—Yâ Rabbi! Ben çok günahkâr bir kulum. Çok âcizim, çok nâçizim. Çok edepsizlik ettim. Kendimi biliyorum, başkasına sormaya lüzum yok. Sen bana hem ihsanda, ikramda bulunduğun hâlde, çocukluğumdan bu ana gelinceye kadar hep izzetle, nimetle beni büyüttüğün, beslediğin, perverde eylediğin halde, ben sana layık kulluk edemedim. Edepsizin biriyim; cehenneme atsan

layıktır yâ Rabbi. Ama lütfun, keremin çoktur, ne yapayım... Erhamü'r-râhimînsin, Ekremü'l-ekremînsin, Ganîsin, Muğnîsin, Vehhâbsın..." diye güzel sıfatlarıyla ona iltica et, yalvar, yakar...

Cenneti kaçırsan, ne kadar ağlarsan ağla! Yazıklar olsun ki, ne kadar ağlarsan ağla ki cennet elden kaçtı, cehenneme düştün. Ne kadar ağlarsan ağla, ne kadar dövünürsen dövün! Saçlarının hepsini ayrı ayrı yol, yüzünü tırnaklarıyla kan revan içinde bırak, "Yazık oldu bana; ben cehenneme düştüm, cenneti kaçırdım elden!" diye ne kadar ağlarsan ağla...

Ama tabii âhirette olacak o, hesap görülünce, cehenneme gideceğini anlayınca insan, o zaman pişmanlık duyacak da, hadîs-i şerîfte buyuruluyor ki:²

شَرُّ النَّدَامَةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

(القضاعي عن عقبه بن عامر)

(Şerrü'n-nedâmeti yevme'l-kıyâmeti) "Pişmanlıkların en fenâsı, kıyamet günündeki pişmanlıktır."

Faydası yok. Faydası olmadığı için en fena pişmanlık...

² Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.269, no:1337; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.371, no:3659; Ukbetü'bnü Âmir RA'dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.XIII, s.296, no:35694; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.343, no:702; Zeyd ibn-i Hâlid el-Cühenî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.1367, no:43587, 43595, 44391; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.527, no:1541.

Burada pişman oldu...

“—Hocam bir ayyaş serserinin biriyim. Adam bile öldürdüm. Belimde hançerle gezerdim, hançerin ucuna mantar batırırdım. Dövmediğim adam kalmadı. Yapmadığım edepsizlik kalmadı. Pişman oldum.”

Tamam. Pişman olursan, Allah affeder. Allah-u Teâlâ Hazretleri tevbe ve istiğfar eden kulunu affediyor.

“—Yok hocam, beni belki affetmez, benim ümidim yok.”

Yoo... Haram! Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rahmetinden ümit kesmek haram! Yasak!

لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ

(الزمر: ٥٣)

(*Lâ taknetù min rahmeti'llâh*) “Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin!” (Zümer, 39 /53) emrine aykırı... Edepsizlik ediyorsun. Öyle şey yok. “Allah affetmez.” diye bir şey yok.

“—Hocam çok büyük bir kabahat...”

Ne yaparsan yap! Kabahatin Allah'ın rahmetinden de büyük mü? Ne kadar büyük olsa... Allah'ın rahmeti çok büyük. Onun için Allah bağışlar.

Burada ağla, sızlan, üzül, yalvar, yakar; dön! Onun için şair öyle diyor:

بازآ بازآ، هر آنچه هستی بازآ!

گر کافر و گبر و بتپرستی بازآ!

این درگه ما درگه نومیدی نیست؛

صد بار اگر توبه شکستی بازآ!

Bâz â bâz â, her ançî hestî bâz â!

Ger kâfir ü gebr u putperestî bâz â!

În dergeh-i mâ dergeh-i nevmîdî nist;

Sad bâr eger tevbe şikestî bâz â!

Vaz geç, geri gel; ne olursan ol dön, geri gel!

*Kâfir de olsan, ateşperest de olsan, putperest
de olsan dön, bu hak yola gel!*

Bu bizim dergâhımız ümitsizlik dergâhı değildir;

Yüz defa tevbeni bozmuş olsan bile dön, yine gel!

Bir İranlı şairin³ sözüdür bu, Mevlânâ'nın sözü değildir. Yâni, "Yüz defa tevbeyi bozsan bile yine gel, burası ümitsizlik dergâhı değildir." dediği Allah'ın dergâhı. Yâni, dergâh-ı izzet, dergâh-ı ilâhi ümitsizlik yeri değildir. Kim gitse, Allah tevbe edeni sever, tevbe edenin tevbesini kabul eder.

"—Geri dön."

"—Nereden döneyim?"

"—Bâtıldan dön, hakka gel. Yanlışı bırak, hidâyete gel; küfrü bırak, imana gel! Geri dön, geri dön! Ne olursan ol, geri dön!"

"—Hocam ben kâfirim."

³ Ebû Saîd Fadlullah ibn-i Ebü'l-Hayr (967-1049)

“–Tamam, mü’min ol, geri dön!”

“–Hocam ben müşrikim.”

“–Geri dön!”

“–Günahkârım.

“–Geri dön, vazgeç!”

“–Kumarbazım, ayyaşım, serseriyim...”

“–Tamam, geri dön! Ne olursan ol, geri dön!”

“–Bir kaç defa tevbe etmiştim hocam, yine nefsim edepsizlik etti, hakim olamadım, yine günaha düştüm.”

Yüz defa tevbeyi bozmuş olsan yine dön, yine kabul eder Allah! Erhamü’r-râhimîn’dir, Gaffârü’z-zünûb’dur, yine affeder.

Kendinin tevbesi yetmeyecek de, Allah-u Teâlâ Hazretleri bu Ramazan gününde Hamele-i Arş olan büyük meleklerinde diyor ki:

“–Bırakın bana tesbih etmeyi, kullarıma tevbe istiğfar edin!”

Kendisini tesbih ediyorlar; Sübhâna’llâh, Sübhâna’llâh... Büyük melekler, Arş’ın direklerini tutuyor, Allah-u Teâlâ Hazretleri’ni tesbih ediyor.

“–Bırakın bana tesbih etmeyi, Ramazan’da benim kullarıma tevbe istiğfar edin!” buyuruyor.

Hamele-i Arş olan, azametine akılların, fikirlerin erişemeyeceği kadar büyük meleklerin senin için tevbe, istiğfar ve dua ettiği bu günde tevbe et, vazgeç. Yüz defa tevbeni bozsan da gel, şu doğru yola gir yahu! Sonraki pişmanlık fayda etmez.

Hesap yapıyorsun, yanlış hesap yapıyorsun. İki paralık eğlence, arkasından zehir zıkkım oluyor. Bir içki içiyorsun, mahvoluyorsun. Bir kumar oynuyorsun, mahvoluyorsun. Bir zina ediyorsun, mahvoluyorsun. Hayatın mahvoluyor. Bırak, hak yola gir. Hak yoldan daha tatlı bir yol yok.

Bu yolun fazlını, keremini, nimetini, hazinelerini gafiller, cahiller bilse, Rusya, Amerika bilse elimizden almak için ordularıyla bize hücum eder. İstismara, sömürmeye alışmış ya, burayı da sömürmeye gelir, ama bilmiyor.

Bu yola gel, en güzel yol bu...

Bu kadar kıymetli olan cennetin parasını veremiyoruz. Pekiyi biz bu âciz, nâçiz, yüzü kara, günahkâr, eli boş kullar cennete nasıl gireceğiz?

Peygamber SAS Efendimiz bir keresinde dedi ki:⁴

مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، دَخَلَ الْجَنَّةَ

(حب. عن جابر؛ حب. ط. حل. عن أبي ذر؛ ك. عن أبي طلحة؛ طب. ع. حل. عن معاذ)

(*Men kàle: Lâ ilâhe illa'llâh, dehale'l-cenneh*)
“Kim ihlâsla *Lâ ilâhe illa'llah* derse, cennete girecek.”

⁴ İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.363, no:151; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.392, no:169; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.60, no:444; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.172; Ebû Zerri'l-Gıfârî RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.279, no:7638; Ebû Talha el-Ensârî RA'dan. Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXII, s.313, no:790; Taberânî, *Dua*, c.I, s.434, no:1477; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LXVI, s.290; Ebû Şeybe el-Ensârî RA'dan. Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VII, s.48, no:6348; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.II, s.328, no:2124; Seleme ibn-i Nuaym el-Eşcaî RA'dan.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, çok küçük davranışlara büyük mükâfatlar veriyor. Meselâ:⁵

ثَمَنُ الْجَنَّةِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

(عد. وابن مردويه عن أنس؛ عبد بن حميد في تفسيره عن الحسن مرسلًا)

RE. 269/7 (*Semenü'l-cenneti lâ ilâhe illa'llâh.*)
“Cennetin bedeli *Lâ ilâhe illa'llâh* sözüdür.” O cennet denilen muhteşem mükâfat yurdunun kazanılması *Lâ ilâhe illa'llâh* demekle olur.

Neyi gösterir bu? Cennetin kıymetini bildiğimize göre, *Lâ ilâhe illa'llâh* sözünün kıymetini gösterir. Cennetin bedeli, kıymeti ortada. Akıl var, mantık var; konuştuk, anlaşıldı. Bu sözün kıymetini gösterir. *Lâ ilâhe illa'llâh* sözünün ne kadar derin, kıymetli söz olduğunu gösterir.

⁵ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.205, no:2932; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.III, s.214, no:2113; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.VIII, s.493, no:3369; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.447, no:1929; Ukaylî, *Duafâ*, c.IV, s.68, no:1622; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.49, no:82; Ebü Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.34, no:3941; Ebü Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.174; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Ebü Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.X, s.,397; Ebü Hüreyre RA'dan.

Mizzî, *el-Fevâid*, c.I, s.191, no:445; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXVI, s.436; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.61, no:208 ve s.298, no:1425; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXI, s.172, no:232334 ve c.XXXVIII, s.393, no:41734.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.2, s.103, no:2548; *İbn-i Adiy*, *Kâmil fi'd- Duafâ*, c.VI, s.348; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.529, no:36461; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.I, s.270, no:107; Hasan-ı Basrî Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.52, no:157 ve s.419, no:1790; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.327, no:1048; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XII, s.11, no:11316, 13317.

Bu hadis-i şerif de, *Sübhàna'llàh* sözünün ne kadar kıymetli söz olduğunu gösterir. *Ve bi-hamdihî* sözünün ne kadar kıymetli olduğunu gösterir. Bu mükâfatlar onu gösteriyor.

Sen *Lâ ilâhe illa'llàh* diyorsun, cennete giriyorsun. *Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî* dersin üzerinde hiç günah kalmazsa çok mu, aklına sığmadı mı? Allah-u Teâlâ Hazretleri her şeye kâdir.

Ne demiş oluyorsun?

(*Sübhàna'llàh*) “Yâ Rabbi! Sen her noksandan münezzehsin; hiç eksiğin, noksanın, kusurun yok. Her şeyin tam, mükemmel...”

(*Ve bi-hamdihî*) “Seni överim yâ Rabbi, seni methederim yâ Rabbi. Çünkü methedilecek her şey senin... Her türlü methedilecek şeye sahipsin. Her türlü noksanlıktan, eksiklikten, acizlikten müberrâsın, berâsin. Her şeyin tam, her şeyin güzel, her şeyin mükemmel.” demiş oluyorsun.

Bu sözün mânası deryalar gibi zengindir. *Sübhàna'llàh* bir söz. Getir, bir cilt kitap yaz, bir cilt daha yaz, bir cilt daha yaz... Denizler mavi mürekkep olsa, yaza yaza yaza *Sübhàna'llàh*'ın mânâsını bitiremezsin. Onun için, işte onu dediğin zaman günahların affolunuyor.

Niye yüz defa söylettiriyor?

Maksat, o mânayı içine yerleştirmek.

Adam Suudi Arabistan'da okumuş, Vehhabîler'in akidesini öğrenmiş. Mısır'da, Ezher'de okumuş; “Bira helâldir, şu şöyledir, bu böyledir...” fetvalarıyla yetişmiş. Geliyor buraya:

“—Efendim tasavvuf yok, zikir yok...”

Nereden çıkarttın sen? Sen hadis okudun mu, ayet biliyor musun? Bak işte, ne diyor Peygamber Efendimiz:

“—Yüz defa oku.” diyor.

“—Yüz defa okumak da ne?”

“—Neyse ne, Peygamber Efendimiz buyurmuş.”

Yaparsan görürsün. Yaparsan, “*Sübhàna’llàhi ve bi-hamdihî... Sübhàna’llàhi ve bi-hamdihî... Sübhàna’llàhi ve bi-hamdihî...*” derken gözünden bir perde açılır, bir güzel nimetler görünmeye başlar, imanın tahkîkî iman olur. O zaman hakiki mü’min olduğun zaman da dünyalar senin olur.

O öyle olsun diye; yüz defa, perçinleye perçinleye söyleyeceğiz. Demiri döverken nasıl dövüyorlar?

“—Takka taka taka... Takka taka taka... Takka taka taka... Takka taka taka... Tekrar tekrar vura vura dövüyorlar. Örsün altında dövüle dövüle demir şekil alıyor. İşte o da böyle.

Lâ ilâhe illa’llàh’ın kalbe darbı olmasa o öyle yavaş yavaş pişmez, yerine gelmez. Bu yüz defa söylenmese bir defada insan anlamaz. Keşke bir defada anlasa...

“—Arkadaş günahlı yol akıl fikir yolu değildir. Şu nefse uyma, günahı bırak, hak yola gir, cennete git.”

Bitti. İşte bizim anlatacağımız şey bu... Ama anlamaz ki bu insanlar. Nerede bir defadan, bir laftan anlayıp da olan insan?.. Tekrar lazım!

Yirmi sene, otuz sene geçiyor da daha hâlâ adam olacağız. Saçımız değişti, ağardı; biz değişmedik. İçimiz günden güne kararıyor.

Dervişim diye gelmiş, tekkeye girmiş, her şeyi devirmiş, yatırmış, kalmış. Hani sen terakki edecektin, adam olacaktın, mü'min-i kâmil olacaktın... Ne gıybeti bırakmış, ne dedikoduyu bırakmış, ne güzel ahlâk ile muttasıf olabilmiş, ne nefesine hâkim olabilmiş... Ohoo...

“—Benim oğlum bina okur, döner döner yine okur.”

Onun için günde yüz defa mânasını düşün, düşün, lezzetini tada tada; balı içine parmağınızı bandıra bandıra, yalaya yalaya yediğiniz gibi, “*Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî... Sübhàna'llàhi ve bi- hamdihî...*” deyin bakalım!

b. Cuma Namazından Sonra Okunacak Dua

Gelelim öteki hadîs-i şerîfe... Bu hadîs-i şerîfi İbn-i Abbas RA'dan Deylemî rivayet etmiş.

Geçen hafta bu benim gözüme ilişmişti de bu Cuma düşündüm düşündüm, bulamadım; bu Cuma'yı kaçırdım. Şimdi önümüzdeki Cuma'ya hatırımda tutmaya heves ediyorum. Bakalım, siz de kaçırmayın, heves edin, hatırınızda tutmaya çalışın.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

---

⁶ İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.II, s.230; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VII, s.767, no:21321; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.126, no:23131.

مَنْ قَالَ بَعْدَ صَلَاةِ الْجُمُعَةِ وَهُوَ قَاعِدٌ، قَبْلَ أَنْ يَقُومَ
مِنْ مَجْلِسِهِ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ
الْعَظِيمِ، وَبِحَمْدِهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، مِائَةَ مَرَّةٍ؛ غَفَرَ
اللَّهُ لَهُ مِائَةَ أَلْفِ ذَنْبٍ، وَلِوَالِدَيْهِ أَرْبَعَةً وَعِشْرِينَ
أَلْفَ ذَنْبٍ

(ابن السنن، والديلمى عن ابن عباس)

RE. 432/9 (*Men kàle ba'de salâti'l-cumuati, ve hüve kàidün, kable en yekùme min meclisihî: Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî, sübhàna'llàhi'l-azîm, ve bi-hamdihî estağfiru'llàh, miete merretin; gafera'llàhu lehû miete elfi zenbin, ve li-vâlidayhi erbaaten ve ısrîne elfe zenbin.*)

Bu da yine *Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî* ile ilgili bir hadîs-i şerîftir. Deylemî *Müsnedü'l-Firdevs* adlı hadis kitabında zikrelemiştir. Şerhte Hocamız Ahmed Ziyâeddîn Gümüşhânevî Hazretleri, “Bu hususta başka hadîs-i şerîfler de vardır.” diyor.

Mânasına geçiyoruz:

(*Men kàle*) “Her kim ki derse.” Ne zaman?
(*Ba'de salâti'l-cumuati*) “Cuma namazından sonra.” Nasıl bir halde? (*Ve hüve kàidün*)
“Oturmuşken... (*Kable en yekùme min meclisihî*)
O Cuma günü oturduğu o yerden kalkmadan daha, henüz daha oturmuş vaziyetteyken her kim derse... Neyi? Hangi sözü? (*Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî, sübhàna'llàhi'l-azîm, ve bi-hamdihî estağfiru'llàh*)

Deminki gibi ama bir tekrar var, bir de sonunda estağfirullah var:

سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ،
وَبِحَمْدِهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ

(*Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî, sübhàna'llàhi'l-azîm, ve bi-hamdihî estağfiru'llàh*)

İki defa tekrar ediliyor; *sübhàna'llàhi'l-azîm* deniliyor, ikincide *azîm* kelimesi geliyor, sonunda da *estağfiru'llàh* deniliyor. Yani aynı kapıya çıkan, mânaları aynı olan şeyler. Bunu yüz defa diyecek.

(*Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî, sübhàna'llàhi'l-azîm, ve bi-hamdihî estağfiru'llàh*) diye bunu Cuma günü oturduğu yerden, o toplantı yerinden, meclisinden henüz kalkmadan, daha oturmuş vaziyetteyken, yüz defa bunu derse ne olur?

(*Gafera'llàhu lehû*) “Allah onun için bağışlar, mağfiret eder. (*Miete elfi zenbin*) Yüz bin günahını bağışlar, (*ve li-vâlideyhi erbaaten ve ısrîne elfe zenbin*) ana ve babasının da yirmi dört bin günahını bağışlar.”

Allah, Cuma namazının arkasından bu sözü yüz defa söyleyen kimsenin kendisinin yüz bin günahını, anne ve babasının yirmi dört bin günahını bağışlar. Söz neydi?

(*Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî, sübhàna'llàhi'l-azîm, ve bi-hamdihî estağfiru'llàh*)

Bu da İbn-i Abbas RA'dan rivayet edilmiş bir hadîs-i şerîf.

Mânası:

(*Sübhàna'llàh*) “Yâ Rabbi, seni her türlü noksandan tenzih ederim. Sen münezzehsin, pâksin. Her türlü kemâlat ile muttasıfsın; her türlü noksandan münezzehsin, berîsin.”

(*Ve bi-hamdihî*) “Seni överim. Övebildiğimce, her çeşit tarzda, her şekilde, her vesileyle seni överim.”

(*Sübhana'llâhi'l-azîm*) “Azamet sahibi, ulu Allah'ı tesbih ederim. (*Ve bi-hamdihî*) Ona hamd ü senâ ederim.”

(*Estağfiru'llàh*. “Allah'tan günahlarımın avf u mağfiretini dilerim.” Mânâ bu...

Allah'ın her şeye kâdir olduğunu, her türlü güzelliğe sahip olduğunu, her türlü kemâlât ile muttasıf olduğunu düşünüyoruz. Her şeyi güzel olan şey övülür. “Seni överim, meth ü senâ ederim.” diye övgümüzü arz ediyoruz. Onun arkasından, Allah'ın azamet sıfatı ile hamdi, övgüyü bir kere daha tekrarlayınca, bir de:

“—Yâ Rabbi! Ben senden günahlarımın da affını istiyorum. Sen büyüksün, büyükler büyüğsün. Bir kere her türlü noksandan münezzehsin. Bu kulun günahından da geçersin yâ Rabbi! Cömertsin, bağışlayıverirsin, onu da eksik komazsın.” diyoruz. Mâna oralara gidiyor.

İnsan; “Madem ki her türlü kemâlât ile muttasıfsın; cömertliğin de tam yâ Rabbi! Eksiksiz, sonsuz, derya gibi, okyanuslar gibi rahmetin, cömertliğin var. Kulun günahını da bağışlarsın. Cö-

mertliğinin şânındandır ki, ben âciz kulunun da günahını bağışlayasın yâ Rabbi!” demiş oluyor.

Buradan bir şeyi daha öğreniyoruz: Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne duanın edebini öğreniyoruz. Zaten Fâtiha’dan bildiğimiz bir edep bu; önce Allah’a meth ü senâ, hamd ü senâ, onu layık olduğu sıfatları ile yâd etmek, onu meth ü sena ettikten sonra dileğini söylemek.

“—Tak tak tak...” kapıyı çalyorsun.

Birisi çıkıyor:

“—Buyur, ne istiyorsun?” diyor.

“—Bana yirmi lira ver!” diyorsun.

Pattadak, birden bire... Öyle değil de:

“—Yâ Rabbi sen her türlü kemâlât ile muttasıfsın, alemlerin Rabbisin, hamd sana mahsustur. Kıyamet gününde kullara bu dünyada yaptıklarının mükâfatını, cezasını verecek olan sensin. O her şeyin karşılığının görüleceği günün sahibi sensin yâ Rabbi! Aman yâ Rabbi! Senden yardım isterim. Ancak sana ibadet ederiz. Ancak senden yardım isteriz.” diyoruz ama ilk başta o güzel şeyleri saydıktan sonra diyoruz.

İşte Allah (*celle celâlüh, ve amme nevâlüh*) böyle duayı sever. Kendisinin şânına layık sıfatları sayacağız, ondan sonra dua edeceğiz. Hemen değil. Usûlü öyle.

Dua etmenin daha başka âdâbı da vardır.

Dua etmenin âdâbından birisi de Peygamber Efendimiz’e salât ü selâm getirmektir. Bir âdâbı da odur. Çünkü Peygamber Efendimiz’e bağlı-

lık olmadan, kenardan kaçıp cennete gitmek mümkün değil... Rasûlüllah'a bağlılık olmadan mümkün değil. Allah-u Teâlâ Hazretleri ona bağlamış, biz onun ümmetiyiz. Ona âsi olarak, onu çığneyerek, ona itaat etmeden, onun sünnetine uymadan, ona saygımızı, bağlılığımızı, sevgimizi göstermeden duanın kabulü mümkün değil.

Bir kimse dua eder; dua gider, gökte durur. Dua belli bir seviyede durur. Ne zamana kadar? Salât u selâm getirinceye kadar. Salât u selâm getirdiği zaman dergâh-ı izzete çıkar.

Bu da neyi gösteriyor? Rasûlüllah'ı sevmemiz şarttır, farzdır; dinimizin aslıdır, özüdür, esasıdır.

“—Ben Kur'an tanırım, başka şey tanımam!”

Aptal! Kur'an'ı kim getirdi sana? Rasûlüllah tebliğ etmedi mi? Sana Kur'ân-ı Kerîm'in nasıl anlaşılması gerektiğini Rasûlüllah Efendimiz 23 senede şefkatle öğretmedi mi? O Rasûlüllah Efendimiz sana dua etmedi mi? O Rasûlüllah Efendimiz, “Ümmetî, ümmetî, ümmetî...” diyerek senin kaygını çekmedi mi? Ne edepsizsin sen! İnsanın bir vefa borcu yok mudur? O senin iyiliğini istemiş, senin için çalışmış. O sana şevk duymuş...

Peygamber SAS Hazretleri bir keresinde buyurdu ki:⁷

---

⁷ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.155, no:12601; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.341, no:5494; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.118, no:3390; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.336, no:34583; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.53, no:16697; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIX, s.348, no:20940.

مَتَى أَلْقَى إِخْوَانِي؟ قَالُوا: أَلَسْنَا إِخْوَانَكَ؟ قَالَ: بَلْ
أَنْتُمْ أَصْحَابِي؛ وَ إِخْوَانِي، الَّذِينَ آمَنُوا بِي وَلَمْ
يَرُونِي، أَنَا إِلَيْهِمْ بِالْأَشْوَاقِ

(ع. و أبو الشيخ عن أنس)

RE: 390/2 (*Metâ elkà ihvânî*) “Ah, ah şu kardeş-
lerime bir mülâki olsaydım, bir kavuşsaydım!”

Böyle bir hasretli söz söyledi Peygamber
Efendimiz.

(*Kâlû*) Sahabe-i Kirâm bu sözü duyunca dediler
ki:

(*Yâ rasûla'llàh, elesnâ ihvânek*) “Yâ Rasûlallah,
bizler senin kardeşlerin değil miyiz? İşte karşı-
dayız ya! Kimlere kavuşmak istiyorsun sen?”

(*Kâle: Bel entüm ashâbî*) “Sizler benim
ashâbımsınız. (*Ve ihvânî ellezîne âmenû bâ ve
lem yeravnî*) Benim ihvânım, benden asırlar
sonra, yıllar sonra gelip de beni görmedikleri
halde, bana iman edip de yolumca yürüyenlerdir.
(*Ene ileyhim bi'l-eşvâk*) Ben onları iştihakla
bekliyorum.” dedi.

Bizleriz yani... Biz Rasûlüllah'ın ihvânıyız,
kardeşleriyiz. Bize öyle iltifat buyurmuş. Yoksa
bizim liyâkatimiz yoktur, bizim iki para eder
yanımız yoktur, bir pul eder yanımız yoktur ama
öyle demiş.

Nerede kavuşacak?

Onun esrarı var. Bir kere Havz-ı Kevser'in başında kavuşulacak. Havz-ı Kevser'inin başında, Kevser havuzunun başında Allah-u Teâlâ Hazretlerinin Rasûlü ile mü'min, muvahhid ümmeti kavuşacak. Rasûlüllah Efendimiz karşılayacak, kavuşacak.

Ama bir tehlikeli şey var. Havz-ı Kevser ile ilgili hadisleri okursanız görürsünüz ki:

Karşıdan ihvânı, Peygamber Efendimiz'in ümmetinden bazı kimseler geliyor. Peygamber Efendimiz onları görüyor, onlar Peygamber Efendimiz'e geliyorlar; tam Havz-ı Kevser'e doğru gelirlerken, melekler yollarını çevirecek:

“—O tarafa gitmek yok, size müsaade yok!” deyip öbür tarafa alıp götürecekler.

Peygamber Efendimiz'in yüreği yanacak, diyecek ki:

“—Yâ Rabbi! Onlar benim ashabım, onlar benim ümmetim; melekler yolunu çevirdiler, yanıma bırakmıyorlar.”

“—Senden sonra onlar ne haltlar karıştırdı... Senden sonra onlar ne yollara düştüler, ne işler yaptılar...” diyecek.

Ben geçen gün gazeteyi okudum, hâlâ anlayamadım. Benim bu aklım biraz kıtça...

Lübnan'ın Emel örgütü, Şiî örgütü Filistin kampına saldırmış, katliam eylemiş, bin kişiyi kesmiş. Koyun mu kesiyorsun, tavuk mu kesiyorsun, mezbahada mısın? Neyin nesisin?

Yani ne biçim iştir, anlayamadım.

İçinizden anlayan birisi varsa; “Hocam be bu işin sırrını biliyorum.” desin, gelsin şu dersten sonra bana bunu anlatıversin.

Bir müslüman öteki müslümanı nasıl öldürür? Bir insan öteki insanı nasıl öldürür? Benim aklım almadı, almıyor!

Evet, cuma günü hatırımızda kalacak inşaallah; yerimizden kalkmadan, doğrulmadan tesbihi elimize alacağız, yüz defa:

(*Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî, sübhàna'llàhi'l-azîm, ve bi- hamdihî estağfiru'llàh*) diyeceğiz.

Yâni, Allah'a hamd ü senâlardan sonra, me-dihten ve tesbihten sonra, “Estağfiru'llàh... Yâ Rabbi, benim günahlarımı avf u mağfiret eyle!” diyeceğiz.

c. Sabah Bin Defa Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî Demek

Gelelim üçüncü hadîs-i şerîfe...

Ne hikmetse hep, dua mevsimi Ramazan olduğundan, bu derslerde dualar geldi. Peygamber SAS Efendimiz bize dua öğretiyor:⁸

⁸ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.203, no:3982; Heysemî, *Mecmaü'z- Zevâid*, c.X, s.151, no:16990; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.158, no:3568; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.114, no:23103.

مَنْ قَالَ إِذَا أَصْبَحَ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، أَلْفَ مَرَّةٍ
؛ فَقَدْ اشْتَرَى نَفْسَهُ مِنْ اللَّهِ تَعَالَى

(الخراطى فى مكارم الأخلاق عن ابن عباس)

(Men kàle izâ asbaha: Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî, elfe merretin; fekadi'sterâ nefsehû mina'llâhi teâlâ)

Bu da İbn-i Abbas RA'dan, yine aynı sözün faziletine dair. *Sübhàna'llâhi ve bi-hamdihî*'nin kıymetini anlatıyor. Burada buyurmuş ki Peygamber Efendimiz:

(Men kàle izâ asbaha) “Her kim ki sabaha çıktığı zaman, sabahladığı zaman, sabaha erdiğinde derse...” Ne diyecek? (*Sübhàna'llâhi ve bi-hamdihî*) derse. Şu bizim deminden beri konuştuğumuz sözü derse. Ne kadar? (*Elfe merretin*) “Bin defa derse, sabahleyin; (*fekadi'sterâ nefsehû mina'llâhi teâlâ*) kendi nefsinin Allah-u Teâlâ Hazretleri'nden satın almış olur. Yani kendisini kurtarır.”

Esir bir insanı ne yaparlar?

Boynuna halkayı takarlar, halkanın ucu zincire bağlıdır, öteki esirlere bağlarlar; kamçılar altında bir yere gidemez. Ayaklarına da ağırlık bağlarlar. Şakır şakır zincir; bu tarafa dönse zincir, bu tarafa dönse zincir...

“—Nereye gidiyor bunlar?”

Bunlar şakır şakır zincirlerle cehenneme gidiyorlar. Bağlanmışlar; bunlar suçlu, kabahatli, edepsiz. Bunlar cehenneme gidiyor.

“—E nasıl kurtulur? Bunlar esir olmuş, ne yapalım?” Parasını, fidyesini verirsen kurtulur.

“—Kim bin defa *Sübhàna’llàhi ve bi-hamdihî* derse kendisini Allah-u Teâlâ Hazretleri’nden satın almış olur.”

O kadar kurtulmamız için sebepler var ki... Çok günaha giriyoruz da başka türlü kurtulmamız mümkün değil. Fakat hastalıklara o kadar da ilaç var ki, öyle kurtulma çareleri var ki... Öyle kurtulacak. Yoksa biz o cennete nereden gireceğiz, nasıl gireceğiz?

İşte bunları duyacağız, yapacağız, gözyaşı döküleceğiz, yalvaracağız, yakaracağız da Allahu Teâlâ hazretleri bizi cehennemden âzat edecek, cennetine dâhil edecek.

Bir insan bir hadîs-i şerîfi duydu mu hiç olmazsa bir defa, iki defa, üç defa onunla amel etmeli.

d. *Lâ ilâhe illa’llàhu vahdehû lâ şerîke leh* Demek

Diğer hadîs-i şerîf... Bu hadîs-i şerîf Ebû Eyyûb Hazretleri’nden rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

---

⁹ Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.103, no:221; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.IV, s.165, no:4020; Ebû Eyyûb el-Ensârî RA’dan.

Lafız farkıyla, (*aşera merrât*) ilâvesiyle: İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.460, no:36215; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.397, no:1124; Şâşî, *Müsned*, c.III, s.231, no:1025; Ebû Eyyûb el-Ensârî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.II, s.232, no:3893; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.XXI, s.180, no:23252.

مَنْ قَالَ : لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ
الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، بِيَدِهِ الْخَيْرُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ قَدِيرٌ، كُنَّ لَهُ كَعْدَلِ عَشْرِ رِقَابٍ

(ش. وعبد بن حميد، طب. عن أبي أيوب)

RE. 432/11 (Men kàle: Lâ ilâhe illa'llâhu vahdehû lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü, bi-yedihi'l-hayru, ve hüve alâ külli şey'in kadîr; künnne lehû keadli aşri rikâbin)

Daha önceki haftada buna benzer bir hadîs-i şerîf geçmişti, Ebû Hüreyre RA'dandı. Bu Ebû Eyyûb Hazretleri'nden rivayet edilmiş. Mânası aynı.

Ebû Eyyûb el-Ensarî Hazretleri kim? Eyüp Sultan dediğimiz semtte kabri bulunan, ziyaretgâhı bulunan sahâbî.

Peygamber Efendimiz'in dayıları tarafından akrabası oluyordu ve Peygamber Efendimiz Medine-i Münevvere'ye hicret ettiği zaman evinde Peygamber Efendimiz'i o misafir etmişti. Çünkü herkes misafir etmek istiyordu da Peygamber Efendimiz dedi ki:

“—Devemi serbest bırakın. Nerede çökerse oraya misafir olacağım.”

Deve geldi geldi geldi, bir arsada bir çöktü, bir kalktı.

Neresi? Peygamber Efendimiz'in şimdiki mescidinin olduğu yer. Bir çöktü, ıhtı, bir kalktı oradan, ondan sonra yürüdü gitti. Ebû Eyyûb el-Ensarî Hazretlerinin evinin önüne çöktü.

“—Peygamber Efendimiz bize misafir oluyor.” diye o Ebû Eyyûb hazretlerinin bağılı olduğu kabile, hepsi bayram ettiler. Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri sevincinden uçuyordu. Hem akrabalık var hem de iman tabii...

“—Yâ Rasûlallah! Sen evimizin üst katına buyur, ben alt katta durayım.”

Peygamber Efendimiz:

“—Sana üst katın mübarek olsun, ben alt katta dururum.” dedi.

Alt katta dururken Ebû Eyyûb el-Ensârî razı olmadı.

Peygamber Efendimiz’in ev sahibi olmuş oluyor.

Mihmandâr-ı Peygamberî, ne demek? Peygamber Efendimiz’i mihman etmiş olan, misafir etmiş olan kimse, ona ev sahipliği yapmış olan kimse. O mübarek.

Sonra sancaktarıdır; Peygamber Efendimiz’in bayraktarlığını da yaptı, elinde bayrağını da taşıdı.

Böyle bir müddet devam ederken ederken, bir gün yukarıdan bir testi devrildi, su şaldır şaldır, şaldır şaldır tahtaların aralıklarından Peygamber Efendimiz’in bulunduğu kata döküldü. Dedi ki:

“—Ya Rasûlallah! Bundan sonra olmaz; sen yukarı çıkacaksın, ben aşağı geleceğim. Yukarıdan bir şey dökülüyor, sizin üstünüze geliyor.”

O zaman öyle ısrar etti ki, Peygamber Efendimiz üst kata çıktı, evi yapılıncaya kadar...

O devenin ilk çöktüğü yere Mescid-i Nebevî yapıldı. Oraya hurmakütüklerinden, dallarından, süssüz, zînetsiz, sade, basit, gölgelikli bir mescid yapıldı. Peygamber Efendimiz de kenarına medrese odaları gibi odalar yaptırdı. Peygamber Efendimiz'in odalarının kapıları mescide açılıyordu. Oralarda da Peygamber Efendimiz'in hanımları duruyordu. Oradan mescide çıkardı; kapısını açar, mescide girerdi.

Şimdi medfun bulunduğu o Kubbe-i Hadrâ'nın altı da Hz. Âişe Validemizin hücresinin olduğu yerdir. Orada da o vardı.

İşte bu Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri rivayet etmiş ki:

“Her kim ki (*Lâ ilâhe illa'llâhu vahdehû lâ şerîke leh, lehü'l- mülkü ve lehü'l-hamdü, bi-yedihi'l-hayru, ve hüve alâ külli şey'in kadîr*) derse bu dediği kelimeler, sözler sanki ona on köle bağışlamış gibi olur.”

Dikkat edilirse miktar söylemiyor; “yüz defa, elli defa, on defa” demiyor. Bir defa dese bile on köle âzat etmiş gibi sevap kazanır.

Köle âzat etmek ne demek?

Köle âzat etmek, büyük mâlî fedakârlık yapmak demek. Bir kölenin sahibi olmak için, o zaman çok para harcamak gerekliydi. Çünkü bir adam sahibi oluyorsun. Parasını veriyorsun, öl dediğin yerde ölüyor, kal dediğin yerde kalıyor, işini yapıyor.

“—Git kuyudan su taşı. Git hurmalarımı getir. Git çarşıdan şunu al, bunu al...”

Yani emrinde... Böyle bir köle azat etmek çok zor.

Bilal-i Habeşî köleydi, Hz. Ebû Bekir onu satın aldı, âzat etti.

Böyle on tane köle âzat etmek gibi oluyor. Kolay bir şey değil.

Bugünkü neye benzer? Bugün bir köle, aşağı yukarı bir ev gibidir. Veya bir MAN kamyon gibidir. Veyahut bir araba gibidir. Bu, öyle bir fedakârlık yapmak gibi kıymetli oluyor.

Şimdi fedakârlık yapmak deyince, fırsatı yakaladım ya, ben size biraz çatacağım. Kusura bakmayın, “Ramazan’da oruç hocanın başına vurmuş.” dersiniz.

Bizim burada kuvvetli bir arkadaş grubumuz vardır, muhabbetli... Allah muhabbetimizi dâim etsin... Biz birbirimizin kardeşiyiz. İnsan birbirinin kardeşi, ihvânı olunca Allah-u Teâlâ Hazretleri onları Arş-ı Âlâ’nın gölgesinde nurdan minberlerde ikrama tâbi tutacak:

“—Siz, mahşer halkı gibi böyle sıkışık tepişik oturmayın, terlere bulaşmayın, güneş tepenizi kaynatmasın; gelin bakalım siz Arşımın gölgesine, oturun bakalım şu nurdan minberlere...” diyecek.

Üstlerine nurdan libaslar giyecekler. Yüzleri nur olacak. Minberleri, şu oturdukları kürsüler, oturma yerleri, koltukları nur olacak. Peygamberler, şehidler kendisine gıpta edecek, birbirlerinin kardeşi oldukları için.

Muhabbet İslâm'da böyle kıymetli. Onun için biz birbirimizle ihvânız, kardeşiz. Kardeş kardeşe söyler. Şimdi sizin içinizde zengini var, fakiri var. Ben buradan salma yapıyorum, diyorum ki: “—Yahu şu caminin yan tarafını alalım, edelim, yapalım.

Kadınlar da dinlesin. Siz erkekler dinliyorsunuz, burada baklavayı, böreği, kaymağı yiyorsunuz; kadınlar mahrum kalıyor. Onlarda faydalansın, orayı da yapalım! Hadi bakalım bir para...”

Dışarıya sergi... Lokman Amcamız geçiyor, Allah razı olsun, sergiyi açıyor. Soruyorum:

“—Ne kadar para toplandı?”

“—140 bin lira, 150 bin lira...”

Ya ben onu kendim veririm. Yok mu içinizde bir babayığit zengin;

“—Tamam hocam, ben bu işi hallettim, sen başka işle meşgul ol. Bu caminin çevresini yapmak bana ait.” desin.

Hanı olan var, hamamı olan var, fabrikası olan var, büyük milyonları olan var... Niye fukarayı tekrar tekrar istetip duruyorsunuz, bizi boyun büktürüp duruyorsunuz? Yapıverin, olsun bitsin!

Kendimiz için bir şey istemiyoruz ki... Maaşımız var, karnımız tok, sırtımız pek, mevkiimiz var, makamımız var; bir eksikliğimiz yok, Allah'a hamd ü senâlar olsun.

Şu yan tarafı, sokaktan baktığınız zaman harabe orası... Kapıları, çerçeveleri kırılmış bir ev var. Öbür tarafta bir tane daha var. Birazını tamir ettik, şimdi kadınlar oradan dinliyorlar. İki katını tamir ettik, oldu. Ama soba yakıyorlardı, kışın soba tütüyordu; ben gidiyordum, gözlerim yanıyordu. Onlar orada ne yapsınlar, gözleri yana yana hadîs-i şerîfi dinleme aşkına orada oturuyorlardı.

E ne olur kaloriferli olsa? Ne olur muntazam olsa? Ne olur pırl pırl tertemiz olsa?.. Bir zengin yapar.

Yalvarttırıyorsunuz. Hoşunuza gidiyor galiba yalvarttırmak... Çıksın babayiğitler, yapsın onu. Ben bu fukaraya gayri bir şey demeyeceğim. Sergi de açılmasın.

Hani on köle âzat etmek diyoruz ya; para sarf etmek kolay olmuyor. Oradan taktırdım, fırsatı buldum, size söylüyorum:

“—Buraları tamam olsun, camimiz ve etrafı çiçek gibi olsun!”

Alt kapıya bakıyorum; mezbele, çöp tenekesi devrilmiş. Vaktim olsa, vallâhi elime süpürgeyi alacağım, kendim yapacağım. Öyle geçiyor içimden... Ya bizim caminin etrafına çöp yakışır mı? Ben yakıştıramıyorum.

Camimizin her tarafı sabunla yıkanıp tertemiz olmalı, bal döksen yalanmalı. Temiz olmalı. Ben öyle istiyorum.

Bakın, el-hamdü lillâh işte burasını tahta yaptık, burasını boyattık, intizama girdi.

Her Şey iek gibi olacak. Kendi evimizde her türlü konforu sağlıyoruz, camiye gelince pis pasaklı olmaz, tozlu topraklı olmaz.

Alırız kuvvetli bir elektrik süpürgesi, ‘gurr, horr...’ dediği zaman tozun hepsini alır, hiç toz kalmaz, biter.

Şimdi hepimiz burada, hadis dinleyeceğiz diye hamama girmiş gibi, buram buram terliyoruz. Hoca da biraz sözü uzattı mı sırlıslıkam terliyoruz. Őuraya bir klima cihazı koysan, dıŐarıdan serin havayı alır, buraya verir; oh, rahat edersin.

Fabrikaların bürolarına, zenginlerin büyük iŐ yerlerine, bankaların genel müdürlerinin odasına git...Genel müdürün odası bu kadardır.

Zamanın birinde bizi bir fabrikaya misafir ettiler. Bir yerden dönüyorduk. Bizi de Hocamız’ın hatırına genel müdürün lojmanına misafir ettiler. Genel müdürün lojmanında da yatak odasını bize verdiler. Ben mrmde öyle yatak görmedim. Eni ne kadar, kaç metre, boyu kaç metre, bilmiyorum. Kocaman bir almet... Bizim yatakta biraz fazla kıpırdasan, öbür taraftan düŐersin. Kocaman yatak...

Müdürün odası öyle olursa...

DıŐarıdan pfr pfr, pfr pfr... DıŐarısı istediği kadar sıcak olsun, serin hava içeriye gelirse... Rahat rahat alıŐıyor.

Neden?

“—Hocam bu genel müdür. Bu müesseseye çok para kazandırıyor. Bu kıymetli insan, Amerika’da tahsil yapmış, doktora yapmış. Buna revâdır.”

Ya hadislere revâ değil mi? Burada konfor bu hadislerin öğretilmesine revâ değil mi? Şimdi arkadaşlarımızın kimisi ayakta, kimisi oturuyor. Güzel olsa, tertemiz, kışın sıcak, yazın serin olsa, temiz havalı olsa...

Onun için bunu siz sağlayacaksınız. Zenginlere söyleyin. Bizden selâm söyleyin. Bu şeyleri yapın. Yani burada buram buram terlemeyelim, temiz havalı olsun, serin olsun. Havalandırma cihazı tertibatı yapalım.

Kadınlar;

“—Hocamız’ın sesini üç ay, beş ay duymadık.” dediler.

Tövbe estağfirullah! Şaşırdım kaldım. Yirminci Yüzyıl’da bu kadar ibtidâîlik olur mu? Ben burada, “Hadis okuyorum, kadınlar da dinliyor.” diye seviniyorum... Üç ay geçti aradan, kadınlar dediler ki:

“—Biz senin vaazını hiç duymadık.” E ne oldu?

“—Hoparlörün teli kopukmuş da...”

Ya bir tel kopukluğuyla bu kadar büyük fayda kaçırılır mı?

Bir kadın bu hadîs-i şerîfi duysa da yüz defa *Lâ ilâhe illa’llah* dese, *Sübhâna’llâhi ve bi-hamdihî* dese, bunun sevabı sebep olanlara da gelecek. Kaçırılır mı bu fırsat?

Kaçırılmaz ama bizim ahâli parayı peşin istiyor. “Cennette sevap var.” dedin mi aldırıyor. Peşin parayı göstersen, o zaman koşacak. “Cennette sevap var!” deyince o görmediği şeye koşturmuyor, halbuki sevap var.

Şu cami ne kadar rahat olursa, ne kadar geniş olursa, onların oradaki yeri ne kadar uygun olursa iyi olur.

Biz mesela Suudi Arabistan’da gördük:

Hoca burada ders veriyor, kadınların öbür tarafta salonu var, büyük televizyon ekranından bu hocanın dersini, tahtayı seyrediyorlar. Ama erkek o kadınları görmüyor, kadınlar da onunla karşı karşıya gelmiyorlar. Sistem kurmuşlar. Yâni Yirminci Yüzyıl’da her türlü imkân var.

Şimdi biz de öyle yapsak... Şu caminin arka tarafında bir sürü boş salon vardır. Orada 3-5 kardeşimiz duruyor. Neyse mezun oldular. Orada bir sürü salonlar var. O salonlara bir ekran koysak, burada hadisi, Arapça dersini, tefsiri, âyeti, vesaireyi öğrettiğimiz zaman orada onlar seyretseler de, gözle görünce de daha iyi öğreniliyor, öyle öğrenseler daha iyi olur.

Biz bunu yapamaz mıyız?

Yaparız. Şahsen yapıyoruz. Yazlığa gidiyoruz. Söyleyin bakalım, bir yazlık kaç para?

Ben duydum ki, gazetede okudum; Antalya’da tahta barakalar var, bir yazlığı 1 milyon liraymış. Bir yaz gelecek orada... Sivrisinekler de bulut gibi, kan emmeye hazır... Bir yaz orada sivrisinekleri besleyecek, kendisi denizde

çingene maşası gibi yanacak, boyundan büyük günahlara girecek; 1 milyon lira, parayla... Baraka; iki oda, deniz kenarında bir yer.

Keyfi olunca 1 milyonlara sıraya giriyorlar, orada yer bulunmuyor.

Renkli televizyon bundan 3-5 ay evvel, “300 bin lira” dediler. Şimdi millet cömertleşmiş, renkli televizyonu alınca siyah beyaz televizyonu yakınlarına, fukaraya hediye ediyormuş. 15-20 bin lira, artık ne yapsın onu, hediye ediyormuş. Onun vebali hediye edenin boynuna. Artık o orada ne vebal yükleniyorsa, hediye edenin boynuna... Yani seyyie-i câriye. Sadaka-i câriye değil, seyyie-i câriye. Ona koşturuyor, 300 bin lirayı veriyor.

Ben dâhil, hepimizde kusur olduğundan... Biz tencere kapak misali, hep birbirimize benzediğimizden... Evimizde bir sürü lüzumsuz eşya... Demin hacı beyin evinde, giderken mantosu, paltosu, ceketi takıldı, pat bir vazo yere düştü.

Ne işe yarar vazo? İçinde yapma çiçek var. Ne bu vazo işe yarar, ne içindeki çiçek işe yarar. Bir işe yaramaz. Ne yenilir ne içilir, hiçbir işe yaramaz. Ama lüzumsuz eşya ile evimizi doldurmuşuz. Dünyanın parasını veririz; bir vazo en aşağı 1500 liradan başlar.

Koltuk takımları... Allah... Üç kişi ancak ıhlaya ıhlaya kaldırır. Orta masası mermer olmazsa kıymeti yok, en âlâ mermerden. İnsanın belini incitir. Mermer masayı kaldıracağım, kenara koyacağım, namaz kılınacak cemaatle diye...

“Ah!” Arkasından hadi bel fırtığı oldu, hadi hastaneye... Ağır...

Bunlara bu kadar paralar veriyoruz. Burası Allah'ın evi, burada ibadet ediliyor. Burada Peygamber SAS Efendimiz'in hadisleri okutuluyor. İki senedir söylüyorum:

“—Şu yan tarafta kadınların yerini yapın.” diye; hâlâ duruyor.

Ben ticarete başlayacağım; ben para kazanıp ben yapacağım inşallah .

e. Allah'tan ve İslâm'dan Razı Olmak

Bu hadîs-i şerifi Ebû Davud Ebû Said el-Hudrî RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹⁰

مَنْ قَالَ: رَضِيْتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ
نَبِيًّا، وَفِي لَفْظِ رَسُولًا؛ وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ

(ش. وعبد بن حميد، د. حب. ك. عن أبي سعيد)

RE. 432/12 (*Men kàle: Radîtü bi'llâhi rabben, ve bi'l-islâmi dînen, ve bi-muhammedin nebiyyen ve fî lafzin rasûlen; vecebet lehü'l-cennetü.*)

¹⁰ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IV, s.323, no:1306; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.4, no:9833; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.699, no:1904; Abd ibn-i Humeyd, c.I, s.303, no:999; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.X, s.241, no:29893; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.196, no:3723; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXI, s.151, no:23185.

(*Men kàle*) “Her kim ki, (*Radîtü bi’llâhi rabben, ve bi’l-islâmi dînen, ve bi-muhammedin nebiyyen*) veya (*rasûlen*) derse...” Ne olur? (*Vecebet lehü’l-cenneh*) “Ona cennet vacib olur. Yâni gerekli olur, cennete girmesi gerekir. Bu sözü söyleyen muhakkak cennete girer.”

Neymiş söz, mânasına gelem:

(*Radîtü bi’llâhi rabben*) “Allah’a rab olarak razı oldum. Allah’tan rab olarak razıyım.”

“—Allah (*celle celâlüh ve amme nevâlüh*) benim rabbimdir. Ben onun rablığına hoşnudum, razıyım. Kulu olduğumdan iftihar ediyorum. O benim rabbim olduğundan ona ne kadar hamd etsem, şükretsem az gelir. Bu işten memnunum, hoşnudum, razıyım.” demiş oluyor.

(*Ve bi’l-islâmi dînen*) “İslâm’a da din olarak razıyım. İslâm’dan da razıyım.”

“—Dinim İslâm el-hamdü lillâh. Müslüman olmaktan memnunum. Helâlinden, haramından memnunum. İyi ki helâlini helâl etmiş, yiyorum, şükrediyorum. İyi ki haramını haram etmiş, ondan uzak duruyorum. Hiç gözümü o tarafa çevirip de bakacağım gelmiyor. Onun da haram olduğundan memnunum. İyi, hepsi yerli yerinde.

Orucundan da memnunum. Karnım aç da olsam memnunum. Yorgunluğundan da memnunum. Gece teravihinden de memnunum. Cihadından da, gazi oluşumdan da, ölüp şehid olduğumdan da memnunum.

İslâm'dan memnunum. Rabbim'den memnunum. Allah'tan rabbim olarak memnunum, ona razıyım. İslâm'dan da din olarak razıyım, memnunum; hiç şikâyetim yok. Helâline memnunum, haramına memnunum. Her şeyi yerli yerinde, usûlünce... Ne mutlu ki bana müslüman olmuşum. Halimden çok memnunum, razıyım.” demiş oluyor.

(*Ve bi-muhammedin nebiyyen*) “Peygamberimiz olarak da Muhammed'den memnunum, ona razıyım. Onun da Peygamberimiz olduğundan hoşnut ve razıyım.”

“—Hiç şikâyetim yok. Sünneti başımın tacıdır. Fermanı fermanımdır, baş üstüne yeri vardır. Emrettiği benim için devlettir. Ümmeti olduğumuz devlet yeter. Onun ümmeti olduğumuz saadet olarak bize kâfidir.” demiş oluyor.

Peygamberler gıpta etmişler, temenni etmişler:

“—Ah, âhir zamanda gelseydik de o mübarek zâtın ümmeti olaydık.” diye.

Kim böyle derse, böyle diyen insana cennet vacib olur:

(*Radîtü bi'llâhi rabben, ve bi'l-islâmi dînen, ve bi-muhammedin nebiyyen*) Bir rivayette de (*rasûlen*) demiş.

(*Nebiyyen*) ne demek, (*rasûlen*) ne demek?

Nebî, haber getiren kişi demek. Allah-u Teâlâ Hazretleri bildiriyor, o da kullara haber veriyor. Farsçası *peygamber*... *Peygam*, Farsça haber demek; *ber* de *bürden* mastarından geliyor, *getiren* demek. *Peygamber*, tam *nebî* sözünün Farsçası'dır. Türkçe'de *nebî*, haber getirici demek.

“—Allah'ın emrini yasağını bize bildirici kimse olarak Hz. Muhammed'den hoşnudum, razıyım.” demek oluyor.

Rasûl ne demek?

Rasûl de, elçi olarak gönderilen kimse demektir.

Allah Peygamber Efendimiz'i elçi olarak göndermemiş mi bize? Göndermiş.

“—Yâ Muhammed! Ben seni peygamber kıldım, benim emirlerimi yasaklarımı bu ümmete bildir.” diye onu elçi göndermiş, ona vahiy indirmiş. Onun vasıtasıyla bize emirlerini, fermanlarını söylüyor.

Nebî dersek haber getiren, peygamber demek; *rasûl* dersek Allah'ın elçisi demek.

“—Allah'ın elçisi olarak veya haber getiren kişi olarak ben Hz. Muhammed'den hoşnudum ve razıyım.” demiş oluyor.

Kişi bu sözü nasıl söyler?

Allah'ı sevince söyler. (*Radîtü bi'llâhi rabben*) Sevince, bayram edince söyler.

Öyle diyor İbrahim Hakkı-yı Erzurûmî:

Ne devlettir ki dildârım sen oldun;

Enîs ü munîs ü yârim sen oldun!

“Ne mutlu bana ki yâ Rabbi, sevgilim sen oldun! Enîsim sen oldun, yoldaşım sen oldun! Can yoldaşım sen oldun, yârim sen oldun! Ne mutlu bana...”

Surûrumdan sığışmam bu cihâna

Dem-â-dem, çünkü gamhârım sen oldun!

“Sevincimden şu dünyaya sığınmak bana zor geliyor. Bu dünya sevincimden bana dar geliyor. [Çünkü dert ortağım sen oldun!]

Allah’ın kulu olmak insana, mü’min-i kâmile böyle neşe verecek. Dünyalara sığamayacak; sevincinden uçacak...

İslâm’ın da her şeyine razı olacak.

“—Yok şurasını beğendim, burasını beğenmedim. Şurası iyi, burası kötü.”

Öyle şey yok!

أَفْتُوْا مِّنْ بَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضِ

(البقرة: ٨٥)

(Efetü’minûne bi-ba’dı’l-kitâbi ve tekfurûne bi-ba’d) “Allah’ın âyetlerinin bazılarını inanıyorsunuz da, bazılarını inkâr mı ediyorsunuz?” (Bakara, 2/85)

Böyle mü’minlik mi olur?

Olmaz! İslâm her şeyiyle bir bütündür.

Millet Şimdi hoca kesilmiŐ, haddini bilen de konuŐuyor bilmeyen de konuŐuyor. nne gelen İslâm hakkında söz söylüyor. nne gelen tenkit ediyor.

Mısır reiscumhuru gelmiş, karısı sosyoloji mezunuymuŐ;

“–İslâm’da baŐörtüsü yok!” demiş.

Yanlış! Sen Hsn Mübarek’in karısı olduysan, allme olmadın ki! Bu kadar kitapların hepsini ateŐe atıp da yakalım mı? Bu kitapların içindeki hakikatlerin kazınması mümkün değil ki! O kadar çok yerde yazılı ki...

Sen Allah’ın emrini deĐiŐtirebilir misin?

İtiraf et, de ki:

“–Ben iyi müslüman olamıyorum, kocam Mısır devlet baŐkanı olduğundan, ben de sosyoloji tahsili yaptığımdan nefsime baŐımı örtmek ağır geliyor.” de de anlayalım.

O zaman daha iyi olur.

Kendisi başını rtmyor, “İslâm’da baŐörtüsü yok.” diyor.

Vay babam vay! Hsn Mübarek’in karısı öyle dedi diye inandık mı?

İnanmadık ama gazeteler onu mal bulmuŐ mağribi gibi yazdılar. “Haa işte bak, görüyorsunuz ya...” filan gibilerden yazdılar. Bir sürü vebal omuzuna yüklendi gitti. Onun hesabını verecek.

“—Ey kulum, gel bakalım buraya. Ben Allah-u Teâlâ kullarıma örtünmeyi emrettim, sen niye bunu kaldırmaya çalıştın?”

O onun cevabını verecek...

Kurtulmaz ki... Şah olsa kurtulmaz, Mısır’a sultan olsa kurtulmaz. Hâman olsa, Firavun olsa kurtulmamış. Tarihte misalleri var. Allah’ın dinini değiştirmeye kimin hakkı ve haddi vardır?

Biz ne yapacağız? (*Radîtü bi’l-islâmi dînen*) “İslâm’dan dinolarak razı oldum.” diyeceğiz.

Kadıncağız razı olamamış. İşte nümune... Başörtüsüne razı olamamış. Kaytarıp duruyor, kıvırtmaya çalışıp duruyor, kıyıdan kenardan kaçmaya çalışıyor.

“—Ya örtüver, ne olur?”

Suudi Arabistan’dakilerin hepsi başını örtüyor. Onlarda öyle... İşte komşun. Senin tarihin, mâzin. İşte Libya’ya bak, işte Tunus’a bak, işte Osmanlıların evveline bak! İşte eski kitaplarımıza bak, Cumhuriyet tarihinin evvelki zamanlarında resimlere bak. Artık insaf. Akıl var, mantık var.

Sosyoloji demek, sosyal bilimleri, cemiyeti bilmek demek.

E sen tarihi bilmezsen, cemiyeti bilmezsen, örfü âdeti bilmezsen sen sosyolojinin s’sinden haberdar değilsin ki be kadıncağız... Senin daha sosyolojinin s harfinden haberin yok.

Ya da maksatlı...

“—Koca bir milleti aldatabilir misin, bizi aldatabilir misin?” O da olmaz.

Allah'ın emrine razı olacak. Allah'ın Allah olduğuna, rab olduğuna razı olacak. Peygamberimiz'in peygamber olduğuna razı olacak. Severek gönül verecek. "Rasûlüllah Efendimiz" deyince tüyleri diken diken olacak. Rüyalarına girecek. Hayaline girecek. Adı anıldığı zaman insanın gözlerinden yaşlar dökülecek.

Hakiki Müslümanlık bu, gerisi laf.

Allah bizi şu şeytanın, nefsin fitnelerinden korusun... Âhir zamanın fitnelerinden korusun. Sağa sola kıvırtıp kıvırtıp, kenarda köşede dolaşıp, bir türlü hakka yanaşmayanlardan etmesin... Hakkı tutan, hakkı bilen, hak yolda yürüyen, Cenâb-ı Mevlâ'nın rızasına eren bahtiyarlardan eylesin...

Şu mübarek Ramazan ayı hürmetine, tutulan oruçlar hürmetine, Esmâ i Hüsnâ'sı hürmetine, Habîb-i Edîb'i hürmetine...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

02. 06. 1985 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

